

Tématem diplomové práce je skupina ravennských křesťanských sarkofágů vymezená obdobím od konce 4. do konce 6. st. po Kr. Jedná se o skupinu zahrnující přibližně 58 sarkofágů, z toho 13 figurálních sarkofágů s lidskými postavami (a figure umane) a cca 45 sarkofágů či jejich fragmentů se zoomorfní, fytoromorfní a abstraktní výzdobou. Sarkofágy (v některých případech jejich fragmenty či víka) se ve většině případů nalézají přímo v Ravenně (převážně v jejích basilikách), některé mimo Ravennu (ve Ferraře, Fusignanu, Imole, Ostiglii, v regionu Marche). Sarkofágy se do oblastí mimo Ravennu dostaly zpravidla až ve středověku či novověku, kdy byly znovu použity pro uložení ostatků italské aristokracie a církevních činitelů.

Ravennské sarkofágy byly podrobněji studovány přibližně od poloviny 20. st.

(Bovini, De Francovich, Gerke, Kollwitz, Lawrencová a další), ačkoli okrajově se v některých dílech objevují již ve druhé polovině 19. st. (Garrucci 1

) a v 1. polovině 20. st. (Wilpert2

).

Zvýšený zájem o problematiku ravennských sarkofágů se projevil v 60. letech 20. st.

(Deichmann, Martinelli), kdy byl italskou školou vypracován souborný katalog raně

křesťanské skulptury v Ravenně „Korpus raně křesťanské byzantské a raně středověké

skulptury v Ravenne"" (sarkofágy ravennského typu jsou pojednány ve 2. díle)³ Na tomto

katalogu se podíleli G. Bovini, P. A. Martinelli, G. V. Zucchini, M. Bucci a R. Farioliová. Na

"Korpus" nebylo dosud v rámci italské školy navázáno dalším, aktuálně kritickým

zpracováním ravennské plastiky. V 70. letech byl Kollwitzem a Herdejťirgenovou vypracován

německý katalog ravennských sarkofágů⁴. Soustavně se ravenským sarkofágům věnují R.

Farioliová, E. Russo (od 60. let 20. st.) a C. Rizzardiová. Aktuálně jsou některé ravennské

sarkofágy pojednány v Repertoriu der Christlich-Antiken Sarkophage

(...)